

Триває виставка Соломії Лободи “Степові пленери”

ТРАПИЛОСЯ це завдяки молодій львівській художниці Соломії Лободі, виставка живопису якої “Степові пленери” днями відкрилася у Львівській галереї мистецтв. У її невеликих за розмірами роботах зазвичай сконцентрована увага на тому, що у нинішньому життєвому ритмі відгомонить архаїкою днів минулих, але водночас засвідчує – час не стоїть на місці. Це якоюсь мірою ностальгія за гармонією давнього духовного світу і разом з тим ствердження – саме від окремої людини залежить, що залишить вона своїм нащадкам. У цьому випадку — милі серцю художниці краєвиди, де тихо плине між вербами улюблена Оріль, старі хати під солом'яною стріхою, частка багатого врожаю землі української, рідні обличчя...

Власне, потяг Соломії Лободи до степу не випадковий – вона народилася у Дніпропетровську. І хоча у свої вісім років переїхала з батьками до Львова, все ж шоліта мандрувала Великою Україною, де у літній робітні на березі притоки Дніпра, річці Орілі, малювала живописні твори.

Цікаво, що найближчі люди художниці – теж митці. Її дідусь – Віктор Лобода – талановитий художник-самоук, який, як сказано про нього у добротному каталозі до цієї виставки, “своєю творчістю зумів пронести світло і [свято мистецтва](#) через усі лихоліття, що випали на його долю”. Батьки – Володимир та Людмила Лободи – теж відомі митці в царині живопису, графіки та скульптури.

Варте уваги, що авторка виставки, маючи за плечима навчання в Українській академії друкарства (1993-1998), водночас пробує себе і як творець ілюстрацій до книжок. У її творчій теці – авторська книжка “Лічилки” (Київ, видавництво “Просвіта”), ілюстрації до “Орільських листів” Тадея Карабовича, проект видання Василя Короліва-Старого “Нечиста сила”, авторство та співавторство низки мистецьких видань. Тобто до власного 30-ліття, яке Соломія Лобода святкуватиме в серпні цього року, вона підійде з вагомим творчим доробком. І все ж її живопис є визначнішим. Може, через те, що є логічним продовженням Лободівських сімейних традицій. І, може, саме тому стосовно доньки, і не тільки неї, у своїй віршованій передмові до каталогу батько художниці Володимир Лобода напише:

“Митець проживає своє життя і не винен, що дісталось йому фізично історичне звалище. Він своїми творами величає Божий день і світло духовне його, як і пращур його митець... У прадень...”

Ярина Коваль, Львівська газета 31 січня 2003 року, □ 94